

POLÍTICA GIRONA - 14 maig 2023 2.00 h

POLÍTICA

221 batalles locals per decidir quin gran partit controla la Diputació

Miquel Noguer, amb la vara de president, al final del ple co 2019 DDGI.

EMILI AGULLÓ - GIRONA

La proliferació de llistes independents resta nombre d'alcaldis als grans partits històrics, però aquest vot fragmentat, en suma, no impedirà que JxCat, ERC i PSC tornin a ser els tres grups amb més presència a la Diputació

gironina. I entre juny i juliol, obriran negociacions pel control de *la joia de la corona* de proximitat. Amb 169 milions d'euros de pressupost aquest 2023, i 1.600 funcionaris i laborals, incloent-hi una desena d'organismes autònoms o dependents, els 27 diputats –i els seus respectius 27 assessors– són un bon premi per al múscul dels partits representats, a quatre anys vista.

La CUP –crítica amb un ens que, de fet, voldrien abolir– també s'hi ha assegut aquest mandat, com els independents coordinats d'ISelva i Tots per l'Empordà, tots dos amb aspiració igualment de guanyar-hi una presència que, a la llarga, podria ser alhora decisiva.

Ningú aventura pactes

CiU –i en el darrer mandat JxCat– atresora una llista d'onze presidents que no sempre han coincidit exactament amb els onze mandats del període democràtic, iniciat el 1979. Només el republicà Enric Vilert la va interrompre –entre 2007 i 2011, amb el PSC durant els anys del tripartit–. Però ara ERC té entre cella i cella arrabassar a l'espai postconvergent l'hegemonia històrica a la demarcació gironina.

El 2019, ERC va entendre's amb Junts per un acord ampli i la vicepresidència, però ara aspiren a més amunt. Sobretot en el cas que superin en nombre de diputats el grup que ha presidit Miquel Noguer (JxCat), que en va assolir 11, davant els 9 republicans. 20 dels 27, en total, davant els 4 del PSC i els únics de la CUP, IpS i TxE.

Fonts de JxCat i ERC coincideixen que el mandat ha estat constructiu, sense cap picabaralla enmig de la guerra oberta, per exemple, al

Parlament. I repetirien el pacte, però totes dues compten que l'altra els atorgui la presidència si guanyen. I en funció de la situació, podrien activar les *palanques* d'un PSC que espera consolidar els quatre, o gratar-ne algun més.

I aquí entrarà en joc el resultat del 28-M als 221 municipis, que depèn d'infinites variables. Però amb alguna fava comptada pels republicans, com ara que a Cerdanya –partit judicial de Puigcerdà–, amb només un diputat en joc que ara té JxCat, ERC hauria de canviar de sentit un miler de vots del 2019 per fer-se'l seu. A l'Alt Empordà, el tindrien a tocar en disputa amb el PSC –que recupera llistes i algun candidat fantasma en municipis petits per assegurar-lo–, però tots dos sempre pendants de l'evolució de Junts. O el novè que era a prop de ballar a la circumscripció de Gironès, el Pla de l'Estany i alguns municipis empordanesos, que va quedar entre JxCat i la CUP, però amb el PSC frec a frec i els republicans que volen créixer.

En funció, doncs, dels diputats obtinguts als sis partits judicials, ERC o JxCat hauran d'acatar la presidència per al més votat, i tocar poder. O bé caure en la temptació del telèfon vermell del PSC, ara a disposició dels republicans a la Generalitat, però també amb línia oberta amb JxCat a la Diputació de Barcelona. ERC alerta davant la sociovergència i JxCat recorda els tripartits, aquí no se sap encara si amb els comuns. I hi podrien pesar tornes de pactes a escala general, cosa que en general i en públic ningú no desitja, però que ha garantit els darrers pressupostos de la Generalitat, l'Estat i l'Ajuntament de Barcelona. A l'hora de parlar i entendre's amb el PSC, allò de l'article 155 sembla ja llunyà per a tothom, també per a un

electorat català que hi va retornant, i les línies vermelles que JxCat i ERC havien traçat davant els socialistes al 2019, es podrien difuminar.